

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: I.D.,* narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem ..., *zastoupeného: JUDr. Jiří Vlasák,* advokát se sídlem Nám. Republiky 2, 301 00 Plzeň, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra,* se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 29.5.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2018 č.j. OAM-598/ZA-ZA11-K03-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou velmi obsáhlou žalobou ze dne 29.5.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2018 č.j. OAM-598/ZA-ZA11-K03-2017, jehož kopie byla připojena, a kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Napadené rozhodnutí označil žalobce za nesprávné v celém rozsahu pro jeho nezákonnost, kterou spatřuje v nedostatečném zjištění skutkového stavu a v chybném posouzení a vyhodnocení jeho tvrzení a zjištěných skutečností, čímž se cítil zkrácen na svých subjektivních právech. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný nerespektoval základní zásady činnosti správního orgánu v řízení, když nepostupoval v souladu se zákony a současně nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále měl za to, že si žalovaný zcela nesprávně vyložil skutečnosti, které odůvodňovaly a nadále odůvodňují, okolnosti a podmínky, za nichž by mu měla být poskytnuta mezinárodní ochrana. V první řadě žalobce zpochybnil tvrzení v napadeném rozhodnutí o tom, že je bez politického přesvědčení, když*

byl řidičem vrcholných politiků dnes již zrušené politické strany Vlast, jejímž byl členem. Již od roku 2009 bylo na Ukrajině tématem, zejména ve východní Ukrajině, odkud žalobce pochází, užívání a zrovnoprávnění ruského jazyka. Po událostech v Oděse ze dne 2.5.2014 byl žalobce obviněn, dle něho vykonstruovaně, ze separatismu, i když v době incidentu pobýval v Rusku, což dokládají potvrzení v jeho pase; obvinění ze separatismu vedlo také ke konfiskaci jeho majetku. Dále uvedl, že jeho kolega byl při návratu do Oděsy v roce 2016 uvězněn.

K otázce spolupráce s kontrarozvědkou Služba bezpečnosti Ukrajiny (dále jen **SBU**) žalobce uvedl, že v době kdy pracoval jako řidič v Oděse, nebyl důvod k tomu, aby ho SBU kontaktovala; tehdy byl prezidentem p. Janukovič a SBU byla odpovědná jemu. Pak ale přišly rozpory Janukoviče a M. a dle tvrzení žalobce M. zaměstnanci museli odejít do Ruska. Na Ukrajině následně proběhl Majdan a tehdy se teprve SBU o tyto politiky začala aktivně zajímat. Janukovič je na seznamu hledaných osob SBU, M. nikoliv, i přes své zatčení v Itálii v roce 2016.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo konstatováno, že žalobci byla dána 2.1.2018 možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce výslovně poukázal na nutnost doplnění aktuálních podrobných podkladů o dění na Ukrajině, protokol nepodepsal, doplňující vysvětlení žalovanému podal ústně. Žalovaný pak jeho další tvrzení již nijak nezkoumal a ve věci rozhodl na základě subjektivní úvahy a nesprávného vyhodnocení žalobcových tvrzení v jeho neprospěch. Odůvodnění v rozhodnutí dle §12 písm. a) zákona o azylu považoval žalobce za zcela nesprávné a neodůvodněné, neboť byl členem politické strany, byl stíhán a obviňován za používání ruského jazyka, který pokládá za rodný. Z tohoto důvodu musel opustit Ukrajinu a byl mu konfiskován majetek. Závěry žalovaného uvedené v odůvodnění jsou pouze formalistické a naprosto nedostatečné, žalobce proto i nadále tvrdil, že se ze strany Ukrajiny jednalo o pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Rovněž odůvodnění v rozhodnutí dle § 12 písm. b) zákona o azylu považoval žalobce za zcela nesprávné a neodůvodněné, když žalovaný uvedl, že má vážné pochybnosti o významu osoby žalobce, a de facto popřel jeho tvrzení o jeho zatčení SBU při svém návratu na Ukrajinu, kde byl prostřednictvím výhrůžky uvěznění donucen k podpisu spolupráce s tajnou službou SBU. Žalobce se domníval, že je logické, že SBU se o politiky začala zajímat po změně politického prostředí na Ukrajině, tedy když už byli žalobcovi zaměstnavatelé a žalobce sám v Ruské federaci. Oprávněnost získávání zpravodajských informací touto službou je nezpochybnitelná, ovšem způsob získávání těchto informací nátlakem spočívajícím v zadržování osob a pohrůžkami vězněním je dle názoru žalobce zcela v rozporu s principy právního státu. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného, že využil benefity ze spolupráce s SBU, stejně jako s tím, že žalovaný k jeho tíži přičítal fakt, že si nestěžoval na jednání SBU.

Žalobce se obával návratu na Ukrajinu z důvodu možného trestu za opuštění státu se zřetelem na popsané vynucení spolupráce s SBU zatčením, a vězněním po dobu cca 6 dnů v podmínkách, kdy byl zadržován v podzemí, v místnosti bez přístupu světla a omezeními ve formě přísunu jídla a pití 1x denně, s každodenními výslechy a vyhrožováním uvězněním. Takovéto jednání tajné služby není v podmínkách právního státu možné a žalobce učinil pro něj v tu chvíli jediné možné řešení, podepsal spolupráci a uprchl. S ohledem na únik informace o spolupráci s SBU a tím, že od doby spolupráce žalobce s politiky již uplynuly dva roky, není další spolupráce s SBU pravděpodobná. U žalobce převládá pouze pocit strachu z odplaty za to, že utekl do zahraničí před touto hrozbou a vynucenou spoluprací (s SBU).

K části odůvodnění žalovaného o tom, že se žalobce obává pronásledování ze strany soukromých osob, žalovaný sám tvrdil, že před takovýmto jednáním by měl stát Ukrajina žalobci zajistit ochranu. Uvedeným popisem jednání policie a tajné služby však stát takovéto jednání umožnil a žalobce proti němu prakticky pozbyl možnost se bránit. Tím, že SBU

nezabránila úniku dokumentu o spolupráci (byť vynucené), se stát prakticky zřekl ochrany svého spolupracovníka vůči těmto osobám. Dle žalobce je důležitým faktorem i vysoká míra korupčního prostředí na Ukrajině, díky které se nedomníval, že mu státní složky budou schopné či ochotné poskytnout ochranu. Totéž žalobce uvedl i ohledně části rozhodnutí žalovaného ve věci udělení doplňkové ochrany dle §14 a odst. 1 a 2 zákona o azylu shodně s předchozím dle ustanovení §12 písm. a) a b) zákona o azylu.

Dle žalobce žalovaný v uvedených bodech řízení posoudil věc nedostatečně a zcela subjektivně na základě jen svého výkladu popisu situace, ve které se žalobce nachází a pouze při posouzení standartních použitých podkladů, bylo tedy zcela nepochybné, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tak, jak mu ukládá ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen *s.ř.*). Žalovaný dále v řízení naprosto vyloučil individuální posuzování žádosti a doplnění podkladů v rámci své vlastní činnosti. Nevyužil ani běžně dostupných veřejných zdrojů ani pro posouzení žádosti žalobce, ani pro posuzování toho, zda ukrajinské policejní složky a SBU jsou garantem demokratických principů, tak jak tomu má v právním státě být, přičemž o těchto skutečnostech existují značné pochybnosti a žalobce měl za to, že při těchto pochybnostech, pokud žalovaný náležitě nezjistí skutkový stav věci, by mělo být žalovaným postupováno při rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany ve prospěch žalobce.

Žalobce též namítal, že byl žalovaným zkrácen ve svém právu dle ustanovení § 22 odst. 1 zákona o azylu, jednat v mateřském jazyce, když pohovor se žalobcem konaný dne 27.7.2017 byl proveden za účasti tlumočnice do ukrajinského jazyka, i když v řízení uvedl, že je moldavské národnosti, ukrajinské státní příslušnosti a rozumí pouze rusky. Toto uvedl žalobce při všech pohovorech konaných v rámci řízení, žalovaný však na tuto skutečnost nerefletoval. Tím žalovaný porušil žalobcovo právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je žalobce schopen se dorozumět, proto závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím ze dne 16.4.2018 č.j. OAM-598/ZA-ZA11-K03-2017 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**) dne 22.7.2017 a dne 25.7.2017 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR i s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka ukrajinského jazyka. Konkrétně sdělil, že je moldavské národnosti, ale ukrajinské státní příslušnosti, pravoslavného náboženského vyznání a je svobodný. Sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí. Od roku 2010 pracoval jako řidič politiků politické strany Vlast (mimo jiné nárazově vozil lídra strany I.M., který byl poslancem za tuto stranu v Kyjevě) a občas i komunistické strany, protože to byla finančně zajímavá práce. Dne 22.9.2013 byl nucen opustit Ukrajinu a odjel do Ruska – souviselo to s Majdanem a celkově politickou situací na Ukrajině. V letech 2013 až 2015 byl v Ruské federaci, kde stále spolupracoval se zmíněnými politiky (I.D. a I.M.) jako řidič. V roce 2015 se žalobce vyjadřoval na sociálních sítích k anexi Krymu, s kterou nesouhlasil, následkem čehož nakonec musel Ruskou federaci opustit, což mu zařídili jeho zaměstnavatelé, jinak by byl stíhán. Z Ruska odjel bez problémů v prosinci 2015 autem na Ukrajinu přes oficiální hraniční přechod; má i razítko v pase. Následně v únoru, nebo v březnu 2016 byl zatčen a na policii se ho vyptávali na události v Oděse z 2.5.2014. Žalobce sdělil policistovi, že byl v té době v Rusku, přesto byl dále vyšetřován, musel podepsat, že nevycestuje ze země a bylo po něm požadováno, aby podepsal protokol, že se účastnil událostí v Oděse. Tuto situaci vyřešil úplatkem 5000 dolarů, který byl požadován vyšetřovatelem, a ihned si začal vyřizovat vízum, aby mohl opustit Ukrajinu. Odjel následně do Německa, nakonec mu zavolal jeho advokát, který mu sdělil, že se může vrátit bezpečně

zpět na Ukrajinu. Ovšem jakmile překročil ukrajinskou hranici, autobus, kterým cestoval, zastavila SBU, zadržela ho a odvezla zřejmě do objektu SBU patřícímu, kde byl zadržován několik dní. Byla mu opět předložena obvinění vztahující se k událostem v Oděse, ke kterým znovu sdělil, že jeho pas dokazuje, že se v dané době nacházel v Rusku. Na to mu bylo sděleno, že pas nemá (pas mu vzali při zadržení v autobusu). Po několika dnech mu byl předložen dokument o spolupráci, který podepsal, aby ho propustili. Protože pas neměl u sebe, nebyl mu zadržen, pouze slíbil jeho odevzdání. Několikrát se pak s pracovníky SBU sešel, byl mu poskytnut i byt, ve kterém se ovšem moc nezdržoval, bydlel u přítele. Následně odjel díky úplatkům do Polska a poté do ČR. Poté byl jeho souhlas se spoluprací s SBU zveřejněn na sociální síti. Kromě pana D. mu nikdo nevěří, že byl ke spolupráci donucen a pokud by se vrátil na Ukrajinu, měl by problémy zejména s lidmi I. M., kteří momentálně neví, kde se žalobce nachází. Do Německa se nevrátil, protože se obával, že tam by mohl být vysledován. Žádost o azyl v ČR nepodal ihned, neboť se obával deportace zpět na Ukrajinu, nejprve si sháněl informace a ukrýval se u známých. Co mu hrozí u soudu za obvinění ze separatismu, moc netušil. Sám SBU nezajímal, kontrarozvědka měla zájem o informace o politicích, pro které pracoval.

Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 8.1.2018, za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. Sdělil, že během pobytu v Rusku se vracel na pokyn advokáta na Ukrajinu, aby se účastnil soudu ohledně jeho obvinění týkajících se událostí v Oděse. S I. M. byl naposledy v kontaktu, když utekl do Německa a M. mu také potvrdil, že se může vrátit zpět na Ukrajinu. Dále už o M. neměl informace, o D. ví, že v současnosti se zabýval politikou a novinářinou na Jaltě. Znovu uvedl, že obvinění ze separatismu z roku 2013 stále trvá, stejně jako vyšetřování jeho údajného spojení s událostmi v Oděse. Když se vrátil v roce 2016 do Oděsy jeho kamarád, byla na něho uvalena vazba. Dále uvedl, že 5000 dolarů nebyl úplatek pro policii, ale díky těmto penězům se dostal přes hranice. Ke spolupráci s SBU řekl, že jim nic zásadního o svých zaměstnavatelích nesdělil, když řekl, že nic neslyšel, protože měl jako řidič sluchátka pro komunikaci. Z návratu na Ukrajinu měl obavy jednak proto, že podepsal SBU spolupráci a že nevycestuje ze země, jednak pronásledování lidmi M., jeho bratr je relativně vlivným na Ukrajině.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava, že bude po svém návratu na Ukrajinu potrestán za opuštění Ukrajiny bez souhlasu ukrajinské kontrarozvědky SBU, jejímž byl spolupracovníkem a rovněž se obával možné pomsty dřívějších zaměstnavatelů, jelikož se domnívají, že o nich podával informace ukrajinské rozvědce. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí, z informace z Cizineckého informačního systému a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalobce měl možnost se v rámci řízení seznámit s podklady rozhodnutí, čehož využil, další podklady nenavrhl, další informace či nové skutečnosti neuvedl; ohledně zdrojů informací a způsobu jejich získání uvedl, že nemá co dodat, protože si nemůže být jist tím, že to co je napsáno na papíře, se děje skutečně v reálném životě na Ukrajině.

Po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován; ani nebylo zjištěno, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání

určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

Žalobce sdělil, že byl donucen k podpisu spolupráce s SBU, která je hlavním aktérem zabývající se zločiny proti územní celistvosti a nedotknutelnosti země přičemž poukázal na své zadržení přímo na hranicích při návratu na Ukrajinu z Německa, převezení do Kyjeva a vyhrožování uvězněním za separatismus, jakož i obavu z potrestání za to, že z Ukrajiny odjel bez souhlasu SBU, přičemž závazek neopustit Ukrajinu před tím písemně potvrdil. Žalovaný vyjádřil své pochybnosti o významu žalobce, ale i daných politiků, kteří již delší dobu nežijí na území Ukrajiny, pro SBU, který by měl vést k žalobcem popsaným relativně tvrdým metodám nátlaku. Jakkoli měl správní orgán ke způsobu získání žadatele ke spolupráci s SBU pochybnosti, za zásadní pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu považoval fakt, že motivem jednání bezpečnostní služby vůči žalobci nebyla snaha mu bránit v projevu jeho politických či občanských práv a svobod, či jej jakkoli pronásledovat z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, ale pouze a jediné snaha zajistit zpravodajské informace, k čemuž je SBU ze zákona oprávněna. Rovněž žalovaný poukázal na fakt, že ve spolupráci žalobce i po propuštění ze služebny SBU pokračoval, využil i benefitů plynoucích mu ze spolupráce, aniž by učinil, byť i jediný (či marný) pokus si na jednání příslušníků kontrarozvědky stěžovat, což je podmínkou pro prokázání absence státní ochrany před jednáním SBU. Žalovaný tak došel k závěru, že jednání příslušníků SBU vůči žadateli nebylo možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pokud se žalobce po svém návratu do vlasti obával, že bude ze strany SBU potrestán, jelikož z Ukrajiny odjel bez jejího souhlasu (a přestal s nimi spolupracovat), správní orgán tuto obavu nepovažoval za azylově-relevantní. Žalovaný vyjádřil názor, že pokud by byla spolupráce s žalobcem tak podstatná, jistě by zájem o další spolupráci převážil nad snahou žalobce potrestat.

Pokud se žalobce obával pomsty soukromých osob, tj. jeho bývalých zaměstnavatelů či osob s nimi spojených, aby se mohlo jednat o azylově-relevantní důvod, muselo by k pronásledování docházet ze strany státních orgánů Ukrajiny nebo ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována či tolerována a stát by nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. K takovému závěru správní orgán nemohl dospět, jelikož se žalobce obával negativního jednání ze strany soukromých osob, přičemž motivem jejich negativního jednání nemělo být žalobce pronásledovat z důvodu azylově-relevantních, ale pouze se mu pomstít za jeho spolupráci s SBU. Správní orgán rovněž zdůraznil, že pokud žalobce souhlasil se spoluprací, tuto vykonával, užíval benefitů z ní plynoucích, nijak se tuto spolupráci nesnažil oficiální cestou zpochybnit či zrušit, musel si být vědom možných následků spolupráce s ukrajinskou rozvědkou, tedy i případného vyzrazení. Pokud uvedl, že k němu došlo ze strany samotné služby, aby se mu tak pomstila za jeho odchod z Ukrajiny, správní orgán toto vysvětlení nepovažoval za logické, neboť mu jednak dle jeho výpovědi byla garantována bezpečnost samotnou službou (ale též bez vysvětlení později uvedl, že tomu tak nebylo) a je rovněž všeobecně známo, že zpravodajské služby své spolupracovníky ze zásady nevyzrazují, naopak jejich identitu velmi pečlivě tají, neboť by to zcela jistě mělo negativní dopad na možnost získávání dalších spolupracovníků. Správní orgán shrnul, že pokud by se žalobce po návratu na Ukrajinu cítil být ohrožen negativním jednáním soukromých osob, má reálnou možnost využít pomoci a ochrany příslušných státních orgánů, především pak policie, která je pod kontrolou Ministerstva vnitra; pokud by nebyl s prací ukrajinské policie spokojen, má rovněž možnost podat stížnost i Úřadu parlamentního ombudsmana pro lidská práva a v neposlední řadě by pro žalobce bylo možné využít institut vnitřního přesídlení.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta azyl za účelem sloučení rodiny. Z výpovědi žalobce,

evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků ve smyslu tohoto ustanovení.

Správní orgán dále posuzoval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, které žalovaný v případě žalobce neshledal.

Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný zopakoval, že jak obava z potrestání ze strany SBU, tak obavy z pronásledování ze strany bývalých zaměstnavatelů, nejsou azylově-relevantní důvody a nezakládají ani důvod pro udělení doplňkové ochrany. Správní orgán v případě žalobce posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, byť se o této obavě ve své žádosti o mezinárodní ochranu vůbec nezmínil. Podle oficiálních zdrojů je v současnosti ozbrojený konflikt izolován do konkrétních oblastí východní Ukrajiny. Žalovaný přihlédl i k individuální situaci žalobce, přičemž zjistil, že se jedná o zdravého, práce schopného dospělého člověka, bez dalších závazků k jiné osobě.

Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení, jeho rodinní příslušníci pobývají v zemi původu. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

Správní orgán proto dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu tudíž neudělil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 24.7.2018 popřel důvodnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť nebylo prokázáno, že by v řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu porušil některé procesní ustanovení. Rovněž popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokázaly, že by porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a plně odkázal na obsah správního spisu. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však správní orgán konstatoval, že nelze dospět k závěru o nebezpečí pronásledování z azylově-relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovořil v souvislosti s návratem do vlasti, nebyl podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy, proto správní orgán žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem.

Správní orgán trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem proveden pohovor, kdy měl žalobce možnost uvést veškeré relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti a k podání žádosti o mezinárodní ochranu; správnost sepsaného protokolu stvrdil svým podpisem. Žalovaný správní orgán shromáždil rozsáhlé a v době vydání aktuální a zcela dostačující podklady, z nichž vytěžil patřičné informace tak, aby byl s ohledem na individualizaci daného případu zjištěn skutečný stav věci. Žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí dne 12.2.2018 seznámit s obsahem spisového materiálu, mohl proti podkladům vznést námitky či připomínky, případně je doplnit o materiály, o kterých se domníval, že by více vystihovaly situaci na Ukrajině. Žalobce však této možnosti nevyužil, s obsahem spisu se seznámil, nicméně k jeho obsahu se více

nevyjádřil, ani pak po celou dobu řízení spisový materiál nedoplňl o žádné materiály na podporu svých tvrzení. Správní orgán vyjádřil přesvědčení, že není povolán k tomu, aby doplňoval důvody žadatele k přiznání jakékoli formy mezinárodní ochrany, když důkazní břemeno v řízení vyplývá z břemene tvrzení, které je na straně žadatele o azyl.

Žalovaný ani nesouhlasil s tvrzením, že žalobci v případě návratu Ukrajinu hrozí pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, kterou v žalobě odůvodnil tak, že byl členem politické strany Vlast a zároveň pracoval jako řidič vrcholných politiků zmiňované politické strany v Oděse. Žalobce i přes to, že v průběhu celého azylového řízení k tomu měl mnohokrát příležitost, nikdy neuvedl, ani nenaznačil, že by byl členem zmiňované politické strany Vlast. Naopak uvedl, že se sám o politiku nezajímal, byl pouhým řidičem tří politiků a členem politické strany nebyl. Přitom žadatele o mezinárodní ochranu ve správním řízení o jeho žádosti stíhá břemeno tvrzení a je tak povinen veškeré skutečnosti důležité a rozhodné pro podanou žádost před správním orgánem uvést.

K obavě ze zadržení své osoby SBU po případném návratu na Ukrajinu z důvodu, že zemi svého původu opustil přes výslovný zákaz této tajné služby, žalovaný nejprve zopakoval své pochybnosti o významu žalobce pro získání informací pro SBU skrze jeho odvezení zásahovou jednotkou z ukrajinských hranic a několikadenní přesvědčování ke spolupráci. Dle žalovaného pokud by SBU měla tak enormní zájem o získání informací o bývalých vysokých představitelích ukrajinských politických stran, pravděpodobně by žalobce oslovila mnohem dříve, kdy ještě pro zmíněné politiky pracoval. V tomto směru nelze ani souhlasit s žalobní námitkou, že v době, kdy žalobce s uvedenými politiky spolupracoval, byli v přízni tehdejšího prezidenta Viktora F. Janukoviče a nebyl tak důvod, aby se SBU o tyto politiky zajímala, když prezident Janukovič byl ze své funkce sesazen již v únoru roku 2014, politická situace se na Ukrajině změnila tedy dříve, než v roce 2016. Z uvedených skutečností nebylo možné dojít k závěru, že motivem jednání SBU vůči žalobci byla snaha mu zabránit v projevu jeho politických nebo občanských práv a svobod, nebo jej pronásledovat z taxativně vyjmenovaných skutečností dle § 12 písm. b) zákona o azylu, ale snaha zajistit si zpravodajské informace. Navíc žalobce po podepsání spolupráce s SBU aktivně spolupracoval a po celou dobu spolupráce neučinil žádný pokus, aby si na jednání příslušníků SBU stěžoval, nebo aby se oficiální cestou snažil tuto spolupráci zpochybnit. Proto byl žalovaný toho názoru, že jednání příslušníků SBU nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Původcem pronásledování může být i soukromá osoba, ovšem pouze za předpokladu, že lze prokázat, že stát, či jiná veřejná moc, kontrolující území státu není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem ochranu svému občanovi zajistit, toto dle názoru žalovaného nebylo možné v případě žalobce konstatovat. Žalobce uvedl, že se v případě svého návratu obává z jednání svých bývalých zaměstnavatelů a politiků, pro které pracoval jako řidič, a to z důvodu vyzrazení spolupráce s SBU. Motivem jednání soukromých osob dle žalovaného ovšem není pronásledování z důvodů azylově relevantních dle § 12 písm. b) zákona o azylu, z uváděných skutečností nelze ani dovodit, že by mu v souvislosti s jednáním těchto soukromých osob hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce má v zemi původu možnost, pokud se bude cítit ohrožen negativním jednáním zmiňovaných soukromých osob, obrátit se na policii, potažmo podat proti postupu policie stížnost Úřadu parlamentního ombudsmana pro lidská práva.

Ohledně uváděného obvinění ze separatismu a účasti na událostech, které se odehrály v Oděse dne 2.5.2014, žalovaný zopakoval, že tato obvinění byla vznesena ukrajinskou policií (nikoli SBU), v tomto směru byl dle svých slov vyšetřován policií ještě před spoluprací s SBU, navíc jak na policii, tak k soudům se dostavoval pravidelně osobně, a to dokonce i z Ruské federace, kde v letech 2013 – 2015 žil, využíval služeb právního zástupce, nadále mohl

cestovat do zahraničí (Ruské federace), neuváděl ani žádné připomínky ke způsobu nebo zákonnosti vyšetřování či soudního procesu. Takto popsané vedení soudního jednání dle žalovaného lze považovat za legitimní a lze tak i předpokládat, že v něm bude v popsanych intencích pokračováno, včetně možnosti podání případných opravných prostředků. Z § 12 písm. b) zákona o azylu a § 2 odst. 4 vyplývá, že hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žalobci může být v zemi původu zahájeno nebo již bylo zahájeno trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahující běžné úrovně západních právních států.

Jak bylo prokázáno v průběhu správního řízení, žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu ihned po svém příjezdu do ČR. Ačkoliv v zákoně o azylu není uvedena žádná konkrétní lhůta, podání žádosti až po několika měsících, přestože mu v dřívějším podání žádosti objektivně nic nebránilo, nasvědčovalo tomu, že o mezinárodní ochranu požádal výhradně ve snaze legalizovat svůj zdejší pobyt, avšak prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje.

Konečně žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že byl zkrácen na svých právech dle § 22 odst. 1 zákona o azylu, vzhledem k tomu, že s ním byl proveden pohovor za účasti tlumočnice ukrajinského jazyka, když žalobce uváděl, že rozumí pouze rusky. Žalovaný odkázal na správní spis, z něhož vyplývá, že všem úkonům byl přítomen tlumočnick jazyka ruského. Skutečnost, že tlumočnick je oprávněn tlumočit do více jazyků, například do jazyka ruského a zároveň jazyka ukrajinského, nemůže být žalobci na újmu, když v jeho případě bylo vždy tlumočeno do jazyka ruského. Žalobce správnost veškerých úkonů, při kterých bylo tlumočeno, bez výhrad k tlumočení, stvrdil svým podpisem.

Dle žalovaného ze všech podkladů bylo zřejmé, že závěry, které učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, byly správné a rozhodnutí vycházelo z řádně zjištěného skutkového stavu věci, když správní orgán posuzoval všechny skutečnosti, které v průběhu správního řízení vyšly najevo, a v napadeném rozhodnutí dostatečně uvedl důvody, které ho vedly k zamítnutí žádosti žalobce. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplynulo, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16.4.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 24.7.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 16.4.2018 žalobci předáno dne 15.5.2018.

Podáním bez data doručeným zdejšímu soudu dne 25.8.2018 žalobce žádal, aby ve věci bylo nařízeno jednání.

Při ústním jednání dne 18.10.2018 u zdejšího soudu žalobce spolu se svým zástupcem setrval na podané žalobě i na tom, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, když neprovedl všechny důkazy, které převést mohl a měl. Je nepochybné, že žalobce podepsal spolupráci s SBU, přes zákaz opustil území Ukrajiny, proto je vystaven nebezpečí trestního stíhání po návratu na Ukrajinu; zároveň je vystaven nebezpečí pronásledování ze strany bývalých zaměstnavatelů. Žalobce zároveň zpochybnil údaj uvedený ve spisu, že měl tvrdit, že nebyl členem politické stany, neboť toto on nikdy neuváděl ve správním řízení, ale naopak tvrdil, že byl členem politické stany a právě z tohoto důvodu by mohl být vystaven pronásledování ze strany SBU a bývalých zaměstnavatelů. S ohledem na tyto skutečnosti má za to, že splňuje podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany. Ohledně konkrétních neprovedených důkazů uvedl, že se jednalo např. o aktualizaci situace na Ukrajině, kdy o této publikoval bývalý český policejní prezident S.N., jak je uváděno v žalobě. Dále žalobce poukazoval na skutečnost, že jeho bývalý zaměstnavatel pan M. není v seznamu hledaných

osob Interpolem ani samotnou SBU a je tedy zřejmé, že tato osoba bude chráněna SBU, v čemž teda shledává obavu o svoji bezpečnost, protože tato osoba se v současné době zdržuje v Rusku a jedná se o jeho bývalého zaměstnavatele. Žalobce měl také za to, že žalovaný mohl provést šetření ohledně údajů o jeho bytu, který mu byl zkonfiskován, údaje o členství v politické straně a také o podpisu spolupráce s SBU.

Na dotaz soudu žalobce sdělil, že zvládá běžnou komunikaci v češtině a dále uvedl, že když přijel do ČR v roce 2016, měl ještě vízum, a když mu skončilo, neopatřil si žádné povolení podle zákona o pobytu cizinců v ČR, protože si myslel, že se vrátí na Ukrajinu, ovšem když tam telefonoval, dozvěděl se, že by to pro něho nebylo dobré; poté se bál objevit na oficiálních místech, třeba na velvyslanectví, proto si žádné povolení neobstaral, bál se, že by ho SBU našla a měl by velkým problémem.

Závěrem zástupce žalobce znovu zopakoval názor žalobce na napadené rozhodnutí, protože je považuje za nesprávné a nezákonné, když žalovaný nepřípustně zpochybnil jeho obavy z možného polického pronásledování, proto požadoval zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a také uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.

Zástupce žalovaného v návaznosti na řečené žalobcem odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádření k žalobě a zdůraznil, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 25.7.2017 v bodě 14 – politické přesvědčení, uvedl, že se sám o politiku nezajímal, ale byl řidičem tří politiků, členem politické strany nebyl. Není tedy pravdou následné tvrzení, že by snad žalobce uvedl v průběhu správního řízení, že byl členem politické strany. Ohledně důkazů nebo ohledně skutečností, které měl správní orgán zkoumat tak, aby byl zjištěn stav dostatečným způsobem, bylo sděleno, že o konfiskaci jeho bytu, o členství v politické straně či o podpisu spolupráce v SBU nebylo sporu, správní orgán vzal v úvahu, že žalobci byl majetek zkonfiskován i to, že podepsal spolupráci s SBU a ohledně pana M. se správní orgán touto otázkou v napadeném rozhodnutí taktéž zabýval i v souvislostech s popsávanými obavami žalobce. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby, neboť napadené rozhodnutí považuje za věcně i právně správné, tudíž žalobu považuje nadále za nedůvodnou; náhrada nákladů řízení nebyla uplatněna.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán)*. Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu*. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná*. Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*.

Podle § 12 písm. a) – b) zákona o azylu „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec (a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo (b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14 zákona o azylu „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14a odst. 2 písm. a) – d) zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona (a) považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, (b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, (c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo (d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.

První námitkou žalobce bylo jeho přesvědčení o tom, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a následně tak dospěl k zavádějící interpretaci žalobcoví situace. Soud zjistil, že v rámci správního řízení měl žalobce možnost uvést důvody pro udělení mezinárodní ochrany v rámci písemného odůvodnění své žádosti dne 26.10.2017, při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 31.10.2017 a při pohovoru téhož dne. Měl rovněž možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, které žalovaný ve věci obstaral, a navrhnout jejich doplnění dne 12.2.2018, čehož využil a s podklady se seznámil, nedoplnil je, pouze řekl, že si nemůže být jist, že co je na papíře, děje se i ve skutečnosti na Ukrajině. Žalovaný v průběhu řízení umožnil žalobci uplatnit veškerá jeho procesní práva a uvést veškeré důvody, které jej k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedly, aby byl zjištěn stav věci, o němž nepanují důvodné pochybnosti. Všechny zjištěné skutečnosti pak žalovanému posloužily jako východiska rozhodnutí, což je patrné z jejich rekapitulace v úvodních pasážích napadeného rozhodnutí. Úsudek správního orgánu je také logicky soudržný, neboť žalovaný nejprve shrnul tvrzení žalobce, poté je porovnal se situací v zemi původu a na tomto základě učinil závěr o nemožnosti udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany.

Dále žalobce napadl konstatování žalovaného, že je bez politického přesvědčení, když v žalobě uvedl, že byl členem politické strany Vlast, tedy nebyl pouhým řidičem jejích vrcholových politiků. Toto jeho členství pak mělo přispět k jeho obvinění ze separatismu. Soud však ze správního spisu zjistil, že během pohovoru konaného dne 27.7.2017 explicitně vypověděl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany, jen pouze zmínil, že spíše pasivní formou podporoval iniciativu za zrovnoprávnění ruštiny vůči ukrajinštině. Během azylového řízení stíhá žadatele břemeno tvrzení, kdy je žadatel povinen sdělit všechna azylově-relevantní fakta. Pokud by bylo pravdou, že byl žalobce členem politické strany Vlast, měl tuto skutečnost uvést již během řízení před žalovaným správním orgánem, nikoliv až do žaloby.

Druhou konkrétní námitkou žalobce bylo tvrzení, že 2.1.2018 během seznámení se s podklady rozhodnutí měl výslovně žalovaného upozornit na nutnost doplnit aktuální podrobné podklady k dění na Ukrajině, protokol podle svých slov nepodepsal a ústně sdělil doplnění. Ovšem dle obsahu spisu pozval žalovaný k seznámení se s podklady žalobce až na den 12.2.2018, kde žalobce vyjádřil své pochybnosti k výpovědní hodnotě podkladů, ovšem

nijak konkrétně je nenapadl ani nedoplnil a protokol podepsal, Tudíž tato námitka také není důvodná.

K obavě ze zadržení své osoby SBU po případném návratu na Ukrajinu z důvodu, že zemi svého původu opustil přes výslovný zákaz této tajné služby, přisvědčil soud názorům žalovaného, kdy vzhledem k časovému odstupu a obecné změně situace bylo otázkou, jak relevantní mohl žalobce SBU poskytnout informace, aby se SBU uchýlila k žalobcem popsaným praktikám. Zarážející je zejména časový odstup, kdy ke změně politické situace došlo již v únoru roku 2014, ovšem SBU žádala spolupráci po žalobci až v březnu 2016, přestože na Ukrajinu pravidelně dojížděl z Ruska. Je třeba zdůraznit, že za motiv jednání SBU vůči žalobci nepochybně nebyla snaha zabránit mu v projevu jeho politických nebo občanských práv a svobod, nebo jej pronásledovat z taxativně vyjmenovaných skutečností dle § 12 písm. b) zákona o azylu, ale snaha zajistit si zpravodajské informace, k čemuž je SBU jakožto ukrajinská kontrarozvědka oprávněna. Navíc žalobce po podepsání spolupráce s SBU aktivně spolupracoval, 3–4x se se zástupci SBU setkal na různých místech, a bylo mu zařízeno i ubytování na západní Ukrajině; dokonce mu byl, i přes jím zmiňovaný zákaz vycestovat z Ukrajiny, ponechán jeho cestovní pas a mohl tak překračovat hranice a nakonec Ukrajinu zcela opustit. Pro posouzení azylové relevance situace žalobce je zásadní i skutečnost, že během spolupráce neučinil žalobce žádný pokus, aby si na jednání příslušníků SBU stěžoval, nebo aby se oficiální cestou snažil tuto spolupráci zpochybnit. Ze všech uvedených skutečností je proto soud stejného názoru jako žalovaný, že jednání příslušníků SBU nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Ohledně uváděného obvinění ze separatismu a účasti žalobce na událostech, které se odehrály v Oděse dne 2.5.2014, soud se rovněž ztotožnil s názorem žalovaného, že tato obvinění byla vznesena ukrajinskou policií (nikoli SBU) a žalobce se na policii i k soudům dostavoval pravidelně osobně, a to dokonce i z Ruské federace, kde v letech 2013 – 2015 žil, využíval služeb právního zástupce, nadále mohl cestovat do zahraničí (Ruské federace), neuváděl ani žádné připomínky ke způsobu nebo zákonnosti vyšetřování či soudního procesu, proto takto popsané vedení soudního jednání lze považovat za legitimní a lze tak i předpokládat, že v něm bude v popsaných intencích pokračováno, včetně možnosti podání případných opravných prostředků. Hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žalobci může být v zemi původu zahájeno nebo již bylo zahájeno trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí. Žalovaný v souvislosti s tím odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 12.4.2012, č.j. 7 Azs 9/2012-46, kde soud vyslovil, že: „*Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.*“ Ovšem v daném případě není patrné, že by v postupu

ukrajinských orgánů vůči žalobci bylo možno spatřovat azylově-relevantní důvody, když z jeho výpovědi nic nenasvědčuje tomu, že by se v jeho případě mohlo jednat o jiné než běžné trestní řízení.

Pokud se jedná o obavy žalobce z možného pronásledování jeho osoby blíže nespecifikovanou skupinou soukromých osob, před kterými by údajně nebyl chráněn státní mocí, tato žalobní námitka je pouze domněnkou žalobce založenou na údajných výhrůžkách. Podmínkou pro udělení azylu je bezprostřední a intenzivní ohrožení, ke kterému ovšem v případě žalobce zatím nedošlo. Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu v ČR pro svůj další život. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, v němž je uvedeno: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.*“

V této souvislosti též soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č.j. 4 Azs 23/2003 – 65, který obsahuje následující: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).*“ Soud tedy konstatuje, že žalobcem tvrzené obavy před pronásledováním ze strany soukromých osob nezakládají právo na poskytnutí mezinárodní ochrany, v čemž se také shoduje s názorem žalovaného.

Poslední žalobní námitkou bylo tvrzení, že žalobce byl zkrácen na svých právech dle § 22 odst. 1 zákona o azylu vzhledem k tomu, že s ním měl být údajně proveden pohovor za účasti tlumočnice ukrajinského jazyka, když uváděl, že rozumí pouze rusky. Soud ze správního spisu zjistil dle protokolu, že při prvním pohovoru konaném s žalobcem dne 27.7.2017 (viz číslo listu 11 – 20 správního spisu) byla při pohovoru přítomna tlumočnice jazyka ruského a ukrajinského (viz číslo listu 6 správního spisu) Mgr. M.D. a pohovor byl proveden v jazyce ruském. Následující doplňující pohovor byl se jmenovaným proveden dne 8.1.2018 (viz číslo listu 45 – 47 správního spisu) opětovně v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnicka jazyka ruského Ing. J.S. (viz číslo listu 44 správního spisu). Stejně tak byl dne 12.2.2018 jmenovaný seznámen s podklady pro rozhodnutí (viz číslo listu 119 – 120 správního spisu) ve svém mateřském ruském jazyce za přítomnosti tlumočnice Mgr. A.D. (viz číslo listu 118 správního spisu) a dne 15.5.2018 osobně převzal napadené rozhodnutí a byl s ním seznámen v ruském jazyce za přítomnosti uvedené tlumočnice jazyka ruského. Z celého správního spisu tak jasně vyplývá, že celé správní řízení bylo s žalobcem vedeno v ruském jazyce. Ovšem v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí bylo nesprávně uvedeno, že pohovor 27.7.2017 byl proveden za přítomnosti tlumočnice ukrajinského jazyka, přičemž tato tlumočnice dle průkazu tlumočnicka je oprávněna tlumočit do jazyka ruského, ukrajinského i běloruského. Žalobce správnost veškerých úkonů, při kterých bylo tlumočeno,

bez výhrad k tlumočení stvrdil svým podpisem na protokolu o provedení pohovoru ze dne 27.7.2017. Proto soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

Soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný postupoval před i při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem a řádně zjistil skutkový stav věci, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zřejmá východiska správního orgánu a byly seznatelné úvahy, které žalovaného vedly k učiněným závěrům. Žalovaný danou věc posoudil v rámci podkladů, které byly součástí spisu, a především ve světle konkrétních žalobcových tvrzení ohledně skutečností, jež žalobce považoval za důležité pro posouzení své žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však žádné náklady řízení nepožadoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 18. října 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně